

HIJ EN ZIJ.

(*Vervolg van blz. 296.*)

„Zij” was een poesje, waarvan ik het karakter niet zoo goed kende als dat van mijn huisgenoot Kissy. Zij toch woonde niet bij mij, maar eenige huizen van mij af, zooals ik later gewaar werd.

De eerste keer, dat ik haar zag, was op een mooien, zomerschen dag, toen alle ramen en balcondeuren wijd openstonden om de heerlijke zonnestralen onbelemmerd gelegenheid te geven licht en gezondheid in de huizen te brengen. Het was 's morgens na het ontbijt, toen ik voor het eerst kennis met haar maakte. Ik zat de krant in te kijken, toen op eens een heel fijn poesje, een kind bijna nog, haar entrée in de kamer maakte op de gewone aanvallige en gracieuse wijze, die deze elegante dametjes eigen is. Met een iets gekromden rug, haar staart rechtop, zich tegen een meubelstuk aanwrijvend, kwam zij nader. (Hebt gij wel eens opgemerkt lezer, dat een poes, die in hoopvolle afwachting verkeert, haar staart altijd, zeer symbolisch, hemelwaarts draagt? Kijk bijv. eens naar het karretje van den vischboer; draagt één van de, er zich steeds bij bevindende poesen, haren staart benedenwaarts?) Zoo kwam zij dus binnen, vriendelijk hare avances makende, voorzichtig, onhoorbaar, maar toch met een kalme zelfverzekerdheid, alsof haar bezoek niet anders dan aangenaam zijn kon.

Ze had dan ook groote persoonlijke aantrekkelijkheden. Zij was niet alleen jong en gezond, maar zij was mooi en aanvallig in de tengeren gratie van hare jonge-meisjes jaren. Als we Kissy een jongeling van 20 jaren konden noemen, was zij een kind-meisje van een jaar of 16—17! Haar kopje was klein en fijn met witte snorretjes. Haar borstje blinkend sneeuw wit evenals haar voorpootjes, terwijl het overige van haar slanke, buigzame lichaampje grijs gestreept was.

„Poesje!” riep ik tegen dit brutaal-lieve bezoektstertje en onmiddellijk kwam zij, onbevreesd, nader, zich tegen mijn uitgestoken hand aanwrijvende, onderwijl haar tevreden welkomstgroet „rrru, rrru, rrru”, zeggend. Nadat zij zoo een paar minuten met mij gevrijd had, ging zij tot het vermoedelijk ware doel van haar bezoek over. Zij begaf zich dan naar den stoel waarop Kissy — nog steeds onbewust van het lieve bezoek — in zich zelf opgekruld lag te slapen.

Toen gebeurde het, het groote evenement, in Kissy's tot dusverre kalme en onbewogen leven! Zou zij eenig denkbeeld hebben gehad van de draagwijdte harer nu volgende handeling? Zou het berekening zijn geweest of meer een kinderlijk-instinktieve daad? Ik weet het niet, maar ik zal eenvoudig beschrijven, wat volgde.

Het mooie jonge meisje richtte zich op haar achterste pootjes op, plaatste de voorpootjes op de zitting van den stoel en drukte haar neusje tegen den neus van den slapenden maar nu natuurlijk plotseling ontwakenden Kissy!

Denkt U zich onder menschen iets gelijkwaardigs met deze handeling! Kan men zich iets liefalligers, maar tegelijkertijd iets brutalers en zenuwschokkenders voorstellen dan deze eerste begroeting en terrein-verkenning van dit nauwelijks volwassen poezen-meisje?

Denkt U zich eens een levenskrachtigen, onschuldigen jongeling, die, slapend, gewekt wordt door den kus van een hem onbekend beeldschoon jong meisje? Welke beloften vervat die kus, en wat zal hij doen?

Kissy dan verhief zich, alsof een electrische schok door zijn leden was gegaan. Hij sprong op den grond en trachtte het schijnbaar uit den hemel gevallen meisje nader te leeren kennen. Natuurlijk! Maar zij?

Arme jongeling! Hij kende den vrouwelijken aard nog weinig.

Wat deed zij, het mooie uitnoodigende kind? Was zij bereid de gevolgen van den door haar gegeven eersten kus te dragen? Of was haar eenige doel een verovering te maken om hem ten slotte, koud, van zich af te stooten? Was zij dus een volleurde kokette of was zij slechts een naef onschuldig kind, dat de gevolgen van hare daden nog niet beseffen kan? Plotseling dan veranderde hare uitnoodigende houding en nam zij tegenover Kissy onverschillige, ja vijandig afstootende allures aan. Zij wendde zich van hem af om, alsof hij nu plotseling lucht was geworden, met dezelfde liefallige verzekerdheid, waar-

mede zij hare entrée gemaakt had, haren inspectietoelt door het huis voort te zetten.

Onder ieder meubelstuk begon zij haar nieuwsgierig neusje te steken. Zij inspecteerde de kasten, de bedden, de vestibule, om te eindigen met van Kissy's melk te proeven en de restanten van zijn maaltijd op te peuzelen. En onderwijl volgde de arme jongeling haar als een schaduw, en, als hij het waagde, voorzichtig het puntje van haren staart te beroeren, werd hij beloond met een, op bijna menschelijke wijze gegeven klap om de ooren, waarna zij weder kalm hare bezigheden voortzette. Maar hij, de jongeling, deed de mooie elegante indringster, die hem kussend gewekt had, die zijn melk opdrank en zijn voedsel opat, geen kwaad, ook niet als zij, plotseling vinnig geworden, hem een klap te incasseeren gaf.

Het besef van eigendom is groot onder de dieren, maar zelfs dit schenden van het eigendomsrecht verdroeg de edelmoedige jongeling, die het beneden zijn waardigheid achtte het zwakkere, maar alle regelen der etiquette overtredende meisje weer te slaan. Kissy trok zich hoogstens terug onder hare aanvallen, maar maakte geen gebruik van zijn grootere lichaamskracht.

Maar welk spelletje speelde zij met hem?

Ja, een schalksch, wreed spelletje was het zeker, toen zij, het tengere slanke meisje onder de boekenkast kroop waar de grootere, forskere Kissy net niet onder kon!

En telkens, als hij trachtte haar te bereiken, kwam dat fijne sneeuw witte pootje te voorschijn, waarmede zij hem, lief en koket nu weder, een klapje om de ooren toediende. Soms ook kwam even haar fijn snoetje onder den kastrand uitkijken om dadelijk bij zijn nadering weer te verdwijnen. Voorwaar, een tantalus-kwelling voor den armen Kissy, die machteloos vóór de kast, vlak bij zijn begeerden schat zat, die hem echter telkens weder ontglipte. Verlangend en klagend klonk zijn miauwen bij zijn steeds mislukkende pogingen en roerend was het te zien, hoe hij nu en dan zijn kop naar mij omwendde, als smeekend om menschelijke tusschenkomst bij dit voor hem zoo zenuwschokkend en wreed spelletje.

Eindelijk zag zij kans onbemerkt van onder de kast te voorschijn te komen en ge-ruischloos en vlug door de openstaande balcondeuren te verdwijnen.

Maar het was geen afscheid voor goed!

Op dezelfde wijze herhaalde zij nog eens haar bezoek. Vanwaar kwam zij? Zwierf zij soms op goed geluk rond en inspecteerde zij op deze wijze tal van huizen?

Terwijl ik een der volgende dagen in den tuin was, kreeg ik hierop antwoord.

Daar zag ik het kind-vrouwtje uit hare woning, vier huizen van mij af, te voorschijn komen, en de richting naar mijn huis inslaan. Onderweg hield zij zich nergens op; zij keek niet rechts, zij keek niet links; zij ging zonder aarzelen vele openstaande ramen voorbij. Zij had een bepaald doel, en dat doel was mijn huis, of liever gezegd: Kissy. Het meisje bracht den jongeling, Kissy, een bezoek. Daaraan was geen twijfel mogelijk. Zij bracht zijn hart en zijn hoofd op hol, maar de toenadering zijnerzijds werd steeds met geveinsde verontwaardigde boosheid en soms met schalksche speelschheid afgewezen.

Ik vraag u nog eens: zou een geroutineerde, menschelijke „man-killer" haar in dit opzicht hebben kunnen overtreffen?

Maar eens kwam er verandering in de houding van Kissy, die men tot nu toe als eerbiedig toenaderend had kunnen definieeren. Den daarop volgende dag scheen hij bij dat spelletje tot het uiterste te zijn gebracht en moet men zijn optreden doortastender en beslist minder eerbiedig noemen.

Zij en hij bevonden zich na veel heen-en-weer gedraai juist buiten onder den pereboom.

Plotseling hoorde ik toen een geweldig tumult en ik zag en hoorde haar zich op luidruchtige wijze tegen hem verdedigen. Onbeschrijfelijk diepe, woedende en hartstochtelijke kreten troffen mijn oor, kiezelstenen vlogen in de rondte, en op het oogenblik, waarop Kissy misschien zijn wil had kunnen opdringen, was de kater van mijn buurman, wiens hart wellicht allang gepopeld had, bij het gezicht van het jonge poesje, op het terrein van den strijd verschenen, helaas!

Onmiddellijk wierp deze laatste zich natuurlijk op den veelgeplaagden Kissy.

Toen vond ik het oogenblik gekomen om mijn tusschenkomst te verleenen. Ik snelde over het knerpende grint om als een bom te midden der vechtende dieren te vallen. De schrik hierdoor veroorzaakt bleek sterker te zijn dan behaagzucht, liefde, ijverzucht of

hartstocht, want de drie dieren stoven elk een anderen kant uit. Het vrouwtje was het eerst tot zich zelf gekomen en was het eerst verdwenen in de richting van haar huis. Kissy stond nog een oogenblik met een geweldig dikken staart in de lucht te slaan naar den vreemden kater, die daarna plotseling rechtsomkeert maakte, om het volgend oogenblik als een pijl uit den boog eveneens zijn woning binnen te snellen.

Een plotselinge stilte volgde nu op het rumoerig, hartstochtelijk tooneel.

En verder? Hebben zij elkander ten slotte „gekregen” zal de lezer, evenals ik zelf deed, vragen?

Ik weet het niet, maar ik twijfel er aan.

Al wat ik zeggen kan, is, dat het meisje na dien gedenkwaardigen dag hare bezoeken aan den jongeling niet meer hervat heeft.

Heeft zij eindelijk den ernst harer daden leeren inzien? Heeft zij begrepen, dat men met sommige dingen niet moet spelen?

Heeft zij de gevaren begrepen, die zij geloopen heeft? Met menscheijk verstand oordeelende, zou men zeggen, dat die twee, hoewel zij niet van adel was, een goed paar hadden gevormd. Wat was het eigenlijk, wat haar in Kissy aantrok? Was het zijn blauwe aristokratische Angora-bloed, of was het zijn fijn besnaarde ziel? Op deze mysteriën kan ik u het antwoord niet geven. Ik kan u alleen herhalen dat ik haar niet meer terug heb gezien, en dat Kissy nog eenigen tijd zenuwachtig en rusteloos was.

Later heb ik vaak in de tuinen mijner bureu gekeken, of ik ook jonge katjes zag met den mooien Angora-pluimstaart. Soms verbeeldde ik het mij, maar ik was er niet zeker van...

Wassenaar.

Arts LIZE DEUTMANN.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De Slaapplaatsen der Spreeuwen. — Wij zouden gaarne opgaven ontvangen van de slaapplaatsen der spreeuwen. Deze maand is de goede tijd, om ze te aanschouwen. Den Haag doet het Naardermeer concurrentie aan, ik zou haast denken, dat er in de boschjes van Poot's avonds meer te ruste gaan, dan bij de Veertig Morgen. Maar er zijn nog meer van die slaapplaatsen in ons land en wij zouden ze wel alle willen kennen in bijzonderheden. Naar het aantal der slapers durven we niet te vragen, want de telling is moeilijk. Maar wie wil, mag het probeeren. Van nog meer belang lijkt het ons om te weten, hoe groot het arbeidsveld dier slapers is, hoever de aantrekkingskracht van de slaapplaats reikt.

JAC. P. THJSSE.

Mierentabel. — Van Dr. Stärcke's Mierentabel zijn nog eenige overdrukken beschikbaar. Ze wordt u toegezonden op ontvangst van een postwissel groot f 1.— of storting van een gelijk bedrag op postgiro 16373 Jac. P. Thjsse, Bloemendaal. T.

De Loenderveen en het Wije Blik bedreigd. — U hebt natuurlijk allen wel eens van de Loosdrechtsche Plassen hooren spreken, en velen Uwer zullen dit gebied uit eigen aanschouwing kennen en bewonderen.

Een groote watervlakte vormend, slechts hier en daar door wegen of rietzoomen doorsneden strekken ze zich uit van ten Noorden van Vreeland tot in de buurt van Maarssen. Wije Blik, Loenderveen, de vijf eigenlijke Loosdrechtsche Plassen, en de Breukelerveen, alles wijde watervlakten, hier en daar, de een minder, de ander meer begroeid met riet en biezten. 's Zomers zijn ze een gezocht recreatie-terrein voor Amsterdammers, Gooilanders, en Utrechters. Van de stille, gemoedelijke Wije Blik tot de meer mondaine Loosdrechtsche Plassen worden ze in dien tijd door honderden en nog eens honderden zwemmers, roeiers